

במדבר (411)

שלא התערבו בגויים ושמרו על ייחוסם בזה שהתחיל שמו בהם שנאמר: "הראובני", "השמעוני". ובענין זה היה רבי עקיבא איגר זצ"ל אומר: מים (הגויים) רבים לא יוכלו לכבות את האהבה (אש), הכוונה להאהבת ה' לעם ישראל. אך בידוע הוא שמים מכבים את האש. ובוודאי אם המים הם רבים? ! אלא, שאם המים נמצאים בסיר והסיר מונח על האש, במצב זה המים לא יכולים לכבות את האש, האם מורידים את ההפרדה ודאי שהמים יכולים לכבוד את האש! כשמנסים להדמות לגויים ואין הפרדה מוחלטת יכול, חס ושלום, להגיע במצב שהמים יכבו את האש. **ספר "להתערב באהבתך"**

וְהַלּוּיִם יִחְנוּ סָבִיב לְמִשְׁכַּן הָעֵדֻת וְלֹא יִהְיֶה קֶצֶף עַל עֵדֻת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְרוּ הַלּוּיִם אֶת מִשְׁמַרְתּוֹ מִשְׁכַּן הָעֵדֻת (א).

(ג)

סדר הכתוב טעון ביאור, דלכאורה לאחר שאמר הכתוב דהלוויים יחנו סביב למשכן העדות, היה צריך לומר את המטרה בזה דהיינו: "וְשִׁמְרוּ הַלּוּיִם אֶת מִשְׁמַרְתּוֹ מִשְׁכַּן הָעֵדֻת", ולאחר מכן לומר: "וְלֹא יִהְיֶה קֶצֶף עַל עֵדֻת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". עוד צריך להבין, מה הכוונה "וְשִׁמְרוּ... אֶת מִשְׁמַרְתּוֹ" דאם הוא משמרת, מהו הוא טעון שמירה? ונראה, דהנה כתב הרמב"ם (פ"ה מהלכות בית הבחירה ה"א): שמירת המקדש מצות עשה, ואע"פ שאין שם פחד מאויבים ולא מלסטים, שאין שמירתו אלא לכבוד לו, אינו דומה פלטרין שיש עליו שומרין לפלטרין שאין עליו שומרין. לפי זה יש לפרש: דהתורה ביקשה לפרט את הטעם שצריך לשמור את המשכן, והיינו כדי "שלא יִהְיֶה קֶצֶף עַל עֵדֻת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", שלא תבוא כלל צרה על הציבור. עוד הוסיף הכתוב ואמר דאף אם לא יהיה קצף, דאין להם פחד מאויבים, מ"מ איכא מצות עשה של "ושמרו", שזהו "מִשְׁמַרְתּוֹ מִשְׁכַּן הָעֵדֻת", דהיינו שיהיה כבוד למשכן העדות, דאינו דומה פלטרין שיש בו שומרים לפלטרין שאין בו שומרים.

ספר "המאור שבתורה"

כַּאֲשֶׁר יִחְנוּ בֵּן יִסְעוּ (ב, יז)

בפסוק זה, טמון רמז: ידוע שכל השפע של ששת ימי המעשה בא משבת. ככל שאדם שומר יותר את השבת, כך יהיה לו יותר שפע. זהו שנאמר: "כַּאֲשֶׁר יִחְנוּ בֵּן יִסְעוּ", כפי שאדם שומר את השבת, כאשר הוא "חונה", נח ממלאכתו, כך יהיה לו בכל ימות השבוע. עוד יש לומר, בדרך כלל אסור לאדם באמצע הנסיעה לחשוב או לדבר בלימוד, כפי שהזהיר יוסף את אחיו: "אל תרגזו בדרך" אל תתעסקו בדבר הלכה, כי אדם השקוע בלמודו עלול לנסוע ברמזור אדום, ולגרום חלילה לתאונה קטלנית. אבל אם אדם נוסע באוטובוס או

לְבָנֵי יוֹסֵף לְאֶפְרַיִם (א, יז)

בפרשה, התורה הקדימה את אפרים למנשה לענין מפקד בני ישראל, ואילו בענין חלוקת הארץ בסדר הנשיאים שיחלוקו את הארץ לבני ישראל (מסעי לד. כג. כד) הקדים מנשה לאפרים. שואל **החתם סופר**, מדוע במפקד בני ישראל מקדים את אפרים, ואילו בחלוקת הארץ מקדים את מנשה? ומתרץ: כידוע אפרים במצרים גדל אצל יעקב אבינו, ושרת אותו ולמד ממנו את התורה, ומנשה נשאר עם אביו יוסף לנהל את ארץ מצרים. וידוע כשאדם לומד תורה ואחר מחזיק בו ללמוד, כמו שעשו יששכר וזבולון, שיששכר למד תורה וזבולון פירנס אותו, נוטל שכר כאילו למד. ובכלל זאת כבוד התורה קודמת, וגם זה שעוזר ללומד צריך לכבדו משום כבוד התורה. ולכן כאן במפקד ישראל קדם אפרים, שיש לו זכות של תלמיד חכם. ואילו בחלוקת הארץ שזה ענין של רכוש, למנשה היה זכות ראשונים שהוא כבוד.

ספר "שולחן אליהו"

שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ... לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם (א, ב)

כותב **הסבא מקלם זצ"ל**: לימוד המוסר, מטיב מאוד את כל המשא ומתן הלימודי והמעשי של האדם. מדוע? כי כוחות האדם בדרכו לחכמה רבים הם, שכליים ונפשיים. והם כמו מכונות רבות שנצרכות עבור התכלית העיקרית, כמו למשל, מכונה להפרדת הצמר, לנקותו ולארגו. ורק אחרי עמל זה מעשהו יהיה על מתכונתו. אך אם לא יסדרם כראוי, למשל, קודם יארוג ואח"כ יפרסם, לשוא יהיה כל עמלו. נמצא, כי העיקר הוא הסדר. כך הוא גם בכוחות הנפש של האדם, בנפשו נמצאים המוני כוחות ותהפוכותם, כמו הניצוח והתעוררות לחקור האמת לבירורו. ואם יהפוך במונחי האמת קודם הניצוח, לא יבא לאמת לעולם. זה היתה כוונת מנין כל השבטים יחד. להורות כי בחברת רבים, אם רק ישרור השלום ביניהם, יסדרו הכל בסדר הנכון, ואז תצא מכולם התכלית האחת. כל פרשת במדבר נפלאה היא, להראות וללמד שהכל בנוי בסדר מופתי, ובאה ללמדנו ענין הסדר שממנו תצה התכלית הנעלה. לימוד המוסר. המכוון את האדם להכרת האמת בחייו, גם אם זה דורש לחנך ולתבוע מעצמו, בסופו של דבר הוא עושה שלום בנפשו ומניח את כל כוחות האדם על מתכונתם, ובזכותו יצליח בכל עניניו.

ספר "לחתך עליין"

וַיִּתְּלֵדוּ עַל מִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם (א, יח)

כתב ה"ספורנו" לפי שאין השכינה שורה אלא על משפחות מיוחסות בישראל ע"כ. הקב"ה העיד עליהם

יזכור אותך תמיד כמי שמסר נפשו למען החינוך, או למען הממון והמותרות.

ספר "ברכי נפשי" מאת הרב יצחק זילברשטיין שליט"א

הלכה: מקצת ענייני ברכות הקשורים לחג השבועות
הגמרא (ב"ק ל.): אמר מר מי שרוצה להיות חסיד יזהר בענייני ברכות. וזה כולל שני עניינים. (א) לברך בכוונה, ובכדי לברך בכוונה צריך לברך בקול רם שהאוזניים ישמעו. וכן צריך להיזהר להגות את המילים היטב ולכוון בפירוש המילים. (ב) לדעת על כל מאכל מה ברכתו, ולא יברך על המחיה במקום נפשות ולא נפשות במקום על המחיה, ואפשר ליישב זה ע"י לימוד הלכות ברכות והתבוננות קודם הברכה במה שאוכל.

ספר "הליכות מועד" רב אופיר מלכא שליט"א

פתגם: אל תאמר: הלוואי ואהיה כפלוני, כי אם כן, מי יהיה אתה?
רבי מקוצק

חקירה: האם שבועות הוא חג בפני עצמו או סיום של פסח

חג בפני עצמו: קרבן, תפילה, כמו כל חג. **המשך לפסח:** אין תאריך, תלוי בספירת העומר, כאילו מסיים את יציאת מצרים בקבלת התורה. **המלקט**

סיפור: לשון הרע

החפץ חיים פעם שמע על יהודי שפלט דברי לשון הרע על הרבנים בעיר. הוא שלח לו מכתב שבו כתב: מילים רעות הן כמו חץ שפוגע בלבבות. אם לא תוכל להימנע מלדבר רע, תדע שהמילים ששחררת לא יחזרו. בעקבות זאת אותו יהודי חזר בו והבין את כוח הדיבור. **המלקט**

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה, ברוך יואל שמעון ישראל בן פנינה, ראובן ישי בן מרדס, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, פטריק יהודה בן גלדיס קאמונה, אברהם רפאל בן רבקה, מאיר חיים בן גבי זורירה, ראובן בן יואל, ויקטוריה שושנה בת ג'וסיס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, ישראל יצחק בן ציפורה, עמנואל בן סוזן אויזה. **שלום בית:** גיולה חיה בת סופי לבנה ואילן יהודה יצחק בן סנדרה סולאנג'. **זיווג הגון:** יוני מאיר משה בן אסתר, אילן אלי אהרן בן אסתר, קלואי אורה בת סופי לבנה, לולה לאה בת סופי לבנה, לאה בת רבקה, אלודי רחל מלכה בת חשמה, יוסף גבריאל בן רבקה, מרים בת רבקה. **הצלחה רבה:** נתן בן רבקה, לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'יזל לאוני. **לעילוי נשמת:** ראובן בן חנינה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן משה, מסעודה בת בלח, גיא יונה בן לאה, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מוזל פורטונה. אמיל חיים בן עזר עזיזה, אליהו בן מרים, ניסים חי הוברט בן ג'ולי, ליליאן רוזה בת אוטה נגימה, דוד בן מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה. אפרת רחל בת אסתר כוכבה, מלכה אנרייט מרוזקה, אנדרה סעידו בן פורטונה מסעודה, קרול מוזל אדסה בת גבי זורגונה, אברהם בן אסתר.

ברכת והוא אינו הנהג, אין בעיה שידבר בלמוד, כי בעצם הוא באותו מצב כפי שהוא בביתו, לא מוטל עליו להתעסק בנסיעה. והנה כשהלכו ישראל במדבר, היו מונהגים ע"י ענני הכבוד ולא הוצרכו לנווט את דרכם בעצמם. כאדם הנוסע ברכבת. לכן "כְּאִשֶּׁר יִחְנֶנּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", הם נסעו כאלו שהם חונים, ולכן יכלו לעסוק בתורה גם בעת מסעם.

וַיִּדְבֹּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינִי לֵאמֹר. פֶּקֶד אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (ג.י.ד.ט.)

יש לדקדק למה בראש הפרשה כשמיירי במנין בני ישראל נאמר: "וַיִּדְבֹּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינִי בְּאֹהֶל מוֹעֵד", וכאן לא נאמר אלא במדבר סיני בלי "בְּאֹהֶל מוֹעֵד". ונראה דהנה מה שזכו הלויים להיות מובדלים בחשיבות מכל ישראל הוא משום שבשעה שעשו ישראל את העגל נפרשו הלויים מהם ולא השתתפו בזה. ואף שלבסוף נבנה המשכן ושרתה השכינה בו, ואמרו חז"ל דמעשה המשכן כיפר על מעשה העגל, עם כל זה נשאר חשיבות לבני לוי כמקודם, כי הם מעיקרא לא חטאו בעון העגל ולא הוצרכו להמשכן שיכפר בעדם. ולכן כאן במנין הלויים נאמר רק במדבר סיני ולא נאמר באהל מועד, כדי לאשמוענין דזכו להיות נמנים עצמם במדבר סיני כשאירע שם מעשה העגל והם לא נשתתפו בזה עם ישראל, ולא הוצרכו לאהל מועד דיכפר בעדם כמו שהוצרכו כל ישראל, ולכן לא כתוב "בְּאֹהֶל מוֹעֵד". **ספר "מקח טוב"**

וְלִקְחֶתָּהּ חֲמִשָּׁתַּת חֲמִשָּׁתַּת שְׁקָלִים (ג. מז)

ב"דעת זקנים בעלי התוספות: וכן לדורות. ממצות פדיון הבן אפשר ללמוד יסוד חשוב בחינוך הילדים. כאשר הכהן לוקח את הילד לפדותו, הוא שואל את אביו: במאי בעית טפי (מה אתה רוצה יותר)? בבן בכור או חמשה סלעים שאתה מחויב לפדותו בהן? והאב עונה: בבני בכורי. ולכאורה, שאלת הכהן תמוהה מאוד, וכי יש לנו ספק במה יעדיף האב? האם אותם חמשת הסלעים שהוא מחויב לתת לכהן, ימנעו הימנו מלקחת את בנו מידי של הכהן? מה היא איפוא כוונת הכהן בשאלתו 'במאי בעית טפי'? אפשר לומר, שכוונת הכהן בשאלתו אינה מוסבת דווקא על רגעים אלה שבהם האב מגיע לפדות את בנו, אלא מדובר בשאלה עקרונית העומדת לדיון לאורך כל חייו של הילד: במה אתה, האב בוחר? בממון או בחינוכו של ילדיך? וזו כידוע, שאלת השאלות. הממון מלווה את האדם בכל ימיו עלי אדמות, ולא פעם קורה שבעל הממון נתקל בהתנגשות בין רצונו לעסוק בחינוכם של ילדיו ובין יצרו המפתה להשקיע את זמנו בגריפת הון ועושר. זה היא כוונת הכהן בשאלתו "מאי בעית טפי" דהיינו במה אתה בוחר? כיצד הינך רוצה לחנך הילד שלך, ומה היא הדמות שברצונך שתיחרט במוחו ובזכרונו? האם ילדך

יוסף גרמון כולל עקס לע בען
לכל ענייני הדף נא לפנות במייל ל:
germon73@hotmail.fr
ניתן למצוא את העלון
www.kollel-aixlesbains.fr